Козацькі жарти.

КОЗАЦЬКА МОЛИТВА

До церкви причвалав старий козак.
В поклоні ледь не до землі зігнувся:
— Зроби, о Боже милосердний, так,
Щоб я сьогодні ж в турка обернувся!
Почув слова ці випадково піп,
Що і походи знав в житті, і битви:
— Ти, батьку, збожеволів?
Чи осліп?
Що за безглузді просьби і молитви?
Хіба не турок нападa на Січ?
Хіба не він чига на нас край шляху?
Козак зітхнув:
— Не в тому, отче, річ!
Я зроду не молився ще аллаху.
Конини навіть в рот я не беру,
А навпаки — люблю вминати сало.
Я просто хочу, щоб, коли помру,
Хоч на одного турка менше стало!

ПАСТУХ

Просвіща хлопчину
Мудрий дід Явтух:
— Будь-який мужчина
Перш за все — пастух.
Хлопець смика вуса:
— Це не зовсім так.
Є ще швець, є слюсар,
Стельмах і бортняк.
Той он сіті в’яже,

Той струга човни…
— Все одно, — дід каже, —
Пастухи вони.
Бо якщо в мужчини
У порядку все,
Він жінок очима
Все життя пасе!

ЩО ТРЕБА ДЛЯ ЩАСТЯ

Казав це часто Козак Загреба:
— Хіба для щастя багацько треба?
Аби на волі, аби від серця
І пучка солі, і трішки перцю.
Та свіжа риба, та юшка вдала,
Та кусень хліба, та чвертка сала.
Та для утруски сивухи чарка,
Та для закуски — кума Одарка.

БОЛЯЧКИ

У дворі, усівшись на дрючки
Й дражнячи собачку,
Дідугани раз про болячки
Завели балачку.
Перший мовив:
— Ломить поперек.
Другий: — В мене грижа.
Третій свиснув:
— Цур вам всім та пек,
Це не дивовижа!
Он мені говорить костоправ,
Що у мене жаба!
Тут четвертий плюнув і сказав:
— А у мене — баба!

ДОЖЕНИХАВСЯ…

За народними мотивами,
Дід прогнав свою бабулю
(показав їй дулю),
А привів додому іншу — молоду дівулю.
От баби його зустріли й заспівали хором:
— Чи сказився ти на старість?
Як тобі не сором?
Ти диви, роздонжуанився!
Заіржав, мов коник!
Та поглянь лишень на себе,
чортів ополоник!
Вже із хати не виходиш, бо впадеш од вітру!
Вже сліпий, беззубий, лисий, схожий на макітру!
Вже три чисниці до смерті,
а він — шури-мури!
Ти ж такий годишся
тільки на макулатури!
З трухляком таким возиться —
краще утопиться!
А та краля!
Вона ж тобі в донечки годиться!
— Ет! — махнув жених рукою.
— Хай хоч і у внучки!
Бо із вашою старою я дійшов до ручки.
Так охляв, що вже чарчину
взять не міг руками.
А все тому, що й хвилини я не спав ночами.
Бо на старість ота баба стала якась дика:
Цілу ніч товчеться збоку, кашляє, бухика.
Та все оха, та все стогне, наче з перепою, —
Скільки мучитися можна з такою каргою?
А тепер, нівроку, спати можу досхочу я:
Моя жінка молоденька дома не ночує!

ВЕНЕРА

Віддаленів весільних тостів дзвін.
Привів у дім обранку серця Гера.
І раптом жінка чує — каже він:
— Нівроку, ти у мене, як Венера!
— Яка Венера? — та зчинила крик.
— Вже дев’ятнадцять років, як я Фроська! —
Зненацька розгубився чоловік:
— Гм, це ж красуня є така —
Мілоська…
— Красуня?
О, то лестиш ти мені!
Хоч тут і збожеволіти не шутка —
Цей стан, цей бюст, ці рученьки міцні…
А втім, стривай,
Венера ж та безрука!
Тут Гера кулаком об столик — грюк:
— Хіба ж я про красу і габарити?
Та я про те, що ти немов без рук —
Ні шить, ні прать не вмієш, ні варити!

ГОТОВНІСТЬ №1

У кіно якось Данило
Із знайомою сидів.
— Щодо загсу як ти, мила? —
В вухо їй зашепотів.
— Я готова, — каже Катря, —
Але є один нюанс:
Може, треба почекати,
Доки скінчиться сеанс?

ЕПІЛОГ

В крові у нас козацькі гени.
В душі у нас весела Січ.
Вона дарує нам натхнення,
Вона співає день і ніч.
Її імення на скрижалі
Удячне людство занесло,
Бо запорожець і на палі
Жартує, ворогу на зло.
Зубами недруги скрегочуть
І їх хапають дрижаки,
Коли сміються і регочуть
На Запоріжжі козаки.
Складають зброю супостати
І їх терзає каяття,
Бо сміх — це дух, що не зламати,
Бо сміх — це воля до життя.
Цей сміх — найбільша сила нині,
Це горді крила поколінь.
На них новітній Україні
В майбутнє линути.
Амінь.